

Daniels Bog - Nummer Toogtredive

Fra løver til bedrag: En dybdegående undersøgelse af Daniel 6 og endetidsprofetien

Jeff Pippenger
2023-12-27

Daniel kapitel seks er den tredje linje i de første seks kapitler i Daniels bog, som direkte fremstiller en illustration af søndagslovskrisen. I kapitel tre repræsenterer Nebukadnezars gyldne billede og de tre trofaste det banner, som løftes op, og som hele verden skuer.

Da sendte kong Nebukadnezar bud for at samle fyrsterne, statholderne, høvedsmændene, dommerne, skatmestrene, rådgiverne, fogederne og alle provinsernes øvrige embedsmænd, for at de skulle komme til indvielsen af det billede, som kong Nebukadnezar havde opstillet.
Daniel 3:2.

I kapitel tre nægtede de tre værdige mænd at bøje sig, og deres handling bragte over dem forfølgelsen i ildovnen, hvorimod Daniel i kapitel seks bøjer sig tre gange om dagen, og hans handling bragte over ham forfølgelsen i løvekulen. Linje på linje repræsenterer de søndagslovsforfølgelsen som en beslutning om tilbedelse, som i begge tilfælde allerede er blevet truffet af de trofaste. De, som er fremstillet ved kombinationen af de tre og den ene, der symboliserer de hundrede og fireogfyrre tusinde, er blevet grundfæstet i sandheden, før forfølgelsens rystelse indtræffer.

»Englen sagde: 'Fornægt jer selv; I må skynde jer frem.' Nogle af os har haft tid til at modtage sandheden og gå frem skridt for skridt, og hvert skridt, vi har taget, har givet os styrke til at tage det næste. Men nu er tiden næsten til ende, og det, som vi i årevis har lært, må de lære på få måneder. De vil også have meget at aflære og meget at lære på ny. De, som ikke vil modtage dyrets mærke og dets billede, når forordningen udgår, må have beslutsomhed nu til at sige: Nej, vi vil ikke tage hensyn til dyrets institution.« Early Writings, 68.

I kapitel fem omhandler søndagsloven afslutningen på jorddyret og den dom, som blev bragt af de fjender, der kom gennem muren.

Samme nat blev kaldæerkongen Belsazzar dræbt. Og mederen Dareios overtog kongeriget, i en alder af omtrent toogtres år. Daniel 5,30-31.

I kapitel seks identificeres beseglingen af Guds folk, repræsenteret ved, at kongens segl blev sat på løvekulen.

Og en sten blev hentet og lagt over hulens åbning; og kongen forseglede den med sit eget signet og med sine stormænds signeter, for at intet i sagen vedrørende Daniel skulle blive ændret. Daniel 6:17.

Alle tre linjer bidrager til karakteregenskaberne ved det banner, som opløftes i en sky i timen for det store jordskælv i Åbenbaringen kapitel elleve.

Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Og i samme stund kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og resten blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære. Åbenbaringen 11:12, 13.

Daniel kapitel seks identificerer beseglingen af Guds folk, men det omhandler mere specifikt straffen over det forbund af „præsidenterne, guvernørerne og fyrsterne, rådgiverne og hærførerne“, som bedragede kongen til at dræbe Daniel. Bedraget mod kongen (et symbol på staten) er et betydningsfuldt profetisk emne, som rummer flere profetiske vidnesbyrd. I modsætning til Nebukadnezar i kapitel tre eller Belsazzar i kapitel fem, som begge var uvidende om Daniel og de tre vidner, indtil efter at krisen indtraf, identificerer Darius’ „forkærlighed“ for Daniel, forud for krisen, en anderledes ramme for søndagslovens krise.

Daniel blev „foretrukket“ frem for de to andre fyrster, og de tre fyrster stod over de hundrede og tyve satrapper. Daniel sættes først og fremmest i kontrast til fyrsterne og satrapperne, og han begunstiges frem for de to, som danner en sammensværgelse af bedrag, repræsenteret ved fem (de fem dårlige jomfruer).

Darius fandt det for godt at sætte et hundrede og tyve fyrster over riget, som skulle være over hele riget, og over dem tre forstandere, af hvilke Daniel var den første, for at fyrsterne skulle aflægge regnskab for dem, og kongen ikke skulle lide tab. Derpå blev denne Daniel foretrukket frem for forstanderne og fyrsterne, fordi der var en ypperlig ånd i ham; og kongen havde i sinde at sætte ham over hele riget. Da søgte forstanderne og fyrsterne at finde anledning imod Daniel i rigets anliggender; men de kunne ikke finde nogen anledning eller fejl, eftersom han var trofast, og der heller ikke fandtes nogen forsømmelse eller fejl hos ham. Da sagde disse mænd: Vi skal ikke finde nogen anledning imod denne Daniel, medmindre vi finder den imod ham i forbindelse med hans Guds lov. Daniel 6:1–5.

Darius bliver brugt til at illustrere et bedrag, som gennemføres mod kongen, der repræsenterer de ti konger (De Forenede Nationer), ved verdens ende. Bedraget bidrager til det had, som de ti konger (De Forenede Nationer) giver til kende mod skøgen (pavedømmet), hvilket får dem til at „lægge hende øde og nøgen“ og „æde hendes kød og brænde hende med ild.“

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje, at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal være opfyldt. Og kvinden, som du så, er den store stad, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17:16–18.

De Forenede Nationer (det syvende rige) vil ødelægge pavedømmet, selv om de ganske nylig vil have givet hende deres rige, for de regerer kun en „kort stund“.

Og der er syv konger: fem er faldet, og én er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort tid. Åbenbaringen 17:10.

Ved søndagsloven har det sjette rige i Bibelens profeti, jorddyret i Åbenbaringen tretten (De Forenede Stater), netop fuldendt sin regeringstid på de halvfjerds symbolske år, hvori det femte rige i Bibelens profeti, havdyret i Åbenbaringen tretten (pavedømmet), har været glemt i disse halvfjerds symbolske år i Esajas kapitel treogtyve.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som med en skøge. Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; lad tonerne lyde lifligt, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil besøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin lejeløn og bedrive utugt med alle verdens riger over hele jordens flade. Esajas 23:15–17.

Ved søndagsloven begynder det syvende rige i Bibelens profeti, de ti konger (De Forenede Nationer), at regere, men kun for en kort stund, for den fremmeste konge blandt de ti konger begynder da sit værk med at tvinge hele verden til at indordne sig under dyrets struktur, som er foreningen af kirke og stat, og som symboliseres som dyrets billede.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt. Og det gør store tegn, så at det endog får ild til at falde ned fra himmelen på jorden for menneskenes øjne, og det forfører dem, som bor på jorden, ved hjælp af de tegn, som det havde magt til at gøre for dyrets øjne; idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede for dyret, som havde såret fra sværdet og dog levede. Åbenbaringen 13:11–14.

Et hovedelement i symbolikken omkring jorddyret (De Forenede Stater), som begynder som et lam og ender med at tale som en drage, er dets tale. At tale identificerer profetisk en handling fra de lovgivende og dømmende myndigheder.

”Nationens tale er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling.” The Great Controversy, 443.

Da Amerikas Forenede Stater først talte som et lam, frembragte de De Forenede Staters forfatning og oprettede således et tilflugtsland for dem, der flygtede fra pavedømmets og Europas kongers forfølgelse.

Og jorden kom kvinden til hjælp, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspyet af sin mund. Åbenbaringen 12,16.

Ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år taler jorddyret igen, men da som en drage, idet det gennemtvinger søndagstilbedelse, som er mærket på den pavelige myndighed. Når mærket på den pavelige myndighed gennemtvinges, bliver pavedømmet ihukommet, og hun bliver ihukommet, når det bud, som aldrig skulle glemmes, gøres ulovligt at holde.

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning; men den syvende dag er Herren din Guds sabbat; da må du ikke gøre noget arbejde, hverken du eller din søn eller din datter, din træl eller din trælkvinde eller dit kvæg eller den fremmede,

som er inden for dine porte. For på seks dage gjorde Herren himlen og jorden, havet og alt, hvad der er i dem, og hvilede på den syvende dag; derfor velsignede Herren sabbatsdagen og helligede den. 2 Mosebog 20:8–11.

Det nationale frafald efterfølges da af national undergang, og de tre magter, som leder verden til Harmagedon, slår sig sammen.

„Ved den forordning, der håndhæver pavedømmets institution i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt løsrive sig fra retfærdigheden. Når protestantismen skal række sin hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den skal række ud over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige forening skal forkaste ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og skal træffe foranstaltninger til udbredelsen af pavelige falskheder og vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virke, og at enden er nær.“ Testimonies, bind 5, 451.

Når „protestantismen“ (De Forenede Stater), „den romerske magt“ (Vatikanet) og „spiritualismen“ (De Forenede Nationer) forener hænder ved søndagsloven, begynder de at føre verden til Harmagedon, hvilket fremstilles som først at tvinge verden til at acceptere autoriteten af en verdensregering, som består af kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Kraften i de mirakler, som anvendes af dyret fra jorden, frembringer ikke blot Tyros' skøges utugt med jordens konger, men håndhæver også „talen“ hos dyrets verdensomspændende billede. Ifølge den profetiske definition betyder dette, at verdensregeringen må have et lovgivende organ (beliggende i New York) og et dømmende organ (beliggende i Haag).

Og det forfører dem, som bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne; idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede for dyret, som havde sår af sværdet og dog levede. Og det fik magt til at give ånd til dyrets billede, så dyrets billede både kunne tale og forvolde, at alle, som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle dræbes. Og det forårsager, at alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, får et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den, som har forstand, skal udregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede og seks og tres. Johannes' Åbenbaring 13:14–18.

Jorddyret (De Forenede Stater) vil bedrage hele verden til at acceptere et verdensomspændende billede af dyret, det samme billede, som De Forenede Stater havde dannet, idet det førte frem til og til sidst håndhævede søndagsloven. Derefter vil det bemyndige verdensregeringen til at håndhæve dens love under trussel om døden og/eller økonomiske sanktioner. Bedraget mod kong Darius er et symbol på det bedrag mod kongerne, som gentagne gange identificeres i profetien; for idet jorddyret begynder at tvinge verden til at acceptere verdensregeringen, er det argument, der anvendes til at tvinge verden til at acceptere ordningen, at den magt, som har vredet nationerne (islam), må mødes med en verdensomspændende krig.

De Forenede Stater håndhæver mærket på den pavelige myndighed, for Guds domme havde frembragt en sådan krisetilstand i De Forenede Stater frem mod søndagsloven, at den løsning blev foreslået, at de økonomiske vanskeligheder, som var blevet stadig større, ville ophøre ved at vende tilbage til katolicismens gud. Men ved søndagsloven bringer fjenden, som havde sneget sig ind under den lavere mur, dommen om national undergang.

”Og dernæst vil den store bedrager overbevise menneskene om, at det er dem, der tjener Gud, som er årsag til disse onder. Den klasse, som har fremkaldt Himlens mishag, vil lægge alle deres trængsler over på dem, hvis lydighed mod Guds bud er en vedvarende irttesættelse af overtrædere. Det vil blive erklæret, at mennesker krænker Gud ved overtrædelsen af søndagssabbatten; at denne synd har frembragt ulykker, som ikke vil ophøre, før søndagshelligholdelsen bliver strengt håndhævet; og at de, som fremholder det fjerde buds krav og derved ødelægger agtelsen for søndagen, er folkets forstyrre, som hindrer dets genoprettelse til guddommelig gunst og timelig fremgang. Således vil den anklage, som forud blev rettet mod Guds tjener, blive gentaget og på lige så velbegrundet grundlag: ’Og det skete, da Akab så Elias, at Akab sagde til ham: Er det dig, som volder Israel ulykke? Og han svarede: Jeg har ikke voldt Israel ulykke, men du og din faders hus, derved at I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Baalerne.’ 1 Kong. 18,17.18. Når folkets vrede ophidses ved falske anklager, vil de slå ind på en kurs over for Guds sendebud, der i høj grad ligner den, som det frafaldne Israel fulgte over for Elias.” The Great Controversy, 590.

I den „time“ med „det store jordskælv“ i Åbenbaringens ellefte kapitel lyder Islams „tredje ve“, som også er den syvende basun, da, og den vil vække nationernes vrede. Denne nationernes vrede mod Islam vil blive brugt til at bedrage verden til at antage det samme tomme løfte, som netop havde slået fejl for dyret fra jorden. Det tomme løfte er, at ved at underkaste sig katolicismens myndighed, som repræsenteres ved mærket for den pavelige myndighed, ville Guds tiltagende domme ophøre. Dette løfte, som allerede er bevist at være virkningsløst for Amerikas Forenede Stater, vil da blive fremført som et løfte til den panikslagne verden.

Det vil blive fremført, at hvis verdens nationer blot ville blive enige og tillade, at én-verdensregeringen blev oprettet med det formål at imødegå den krigsførelse, som islam frembringer, ville stabiliteten vende tilbage. Islam er den magt, der i Skrifterne identificeres som den, der samler alle mennesker imod islam, men denne sammenkomst er kongernes endelige bedrag.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde hans navn Ismael; for Herren har hørt din trængsel. Og han skal være et vildt menneske; hans hånd skal være mod enhver, og enhvers hånd mod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:11, 12.

Ismael er den åndelige fader til islam. Det er sandt, at Muhammed, islams fader, først fremtrådte i historien i det syvende århundrede, men det er de gamle bogstavelige folk, Gud bruger til at repræsentere det åndelige folk i de sidste dage.

Således siger Herren, Israels konge, og hans genløser, Hærskarers Herre: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og foruden mig er der ingen Gud. Og hvem skal, som jeg, kalde og kundgøre det og lægge det til rette for mig, siden jeg indsatte det gamle folk? Og de ting, som kommer, og som skal komme, lad dem kundgøre dem. Esajas 44:6, 7.

Før Ismael blev født, blev han navngivet, og hans profetiske rolle blev fastslået. Hans åndelige efterkommeres hånd ville være "mod hver mand, og hver mands hånd" ville være mod "ham". Og i modsætning til den tåbelige lære fra progressiv liberalisme lærer Bibelen, at Ismael skal "bo lige over for alle sine brødre". De assimileres ikke i kulturen omkring dem, men mange fordømmer den snarere, protesterer imod den og angriber den. Ismaels ånd er, at "han" skulle "være et vildæsel af et menneske". Forestillingen om, at der findes en fredelig gren af den islamiske tro, understøttes hverken af Guds Ord eller af Koranen.

Bedraget, som de to præsidenter og de hundrede og tyve fyrster udøver i Daniels bog kapitel seks, identificerer det bedrag, der bringes over de ti konger, når de ledes til at tro, at formålet med og nødvendigheden af at indføre en énverdensregering under Roms kontrol er at imødegå den tiltagende krise i den islamiske krigsførelse, som er det „tredje ve“. Når dyrets billede først er blevet opstillet og bemyndiget til at „tale“, vil verden, for sent, finde ud af, at pavedømmets hensigt er at rette sig mod dem, der holder den syvende dags sabbat (Daniel), ikke mod den fjende, som sneg sig ind gennem den ubeskyttede sydlige mur.

„Guds ord har givet advarsel om den truende fare; lades denne være uden agt, vil den protestantiske verden først erfare, hvad Roms hensigter virkelig er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser stille ind i magt. Hendes læresætninger gør deres indflydelse gældende i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og massive bygninger, i hvis hemmelige skjulesteder hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Snigende og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer, da hun skal slå til. Alt, hvad hun ønsker, er en fordelagtig stilling, og denne gives hende allerede. Vi skal snart se og føle, hvad det romerske elements hensigt er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig dadel og forfølgelse.“ The Great Controversy, 581.

De Forenede Nationers bedrag, som gennemføres af pavedømmet, og som frembringer deres hjertes hævn, bliver ofte illustreret i Skrifterne, og beretningen om Darius er et fremtrædende eksempel på denne sandhed. Det er et bedrag, som først fuldbyrdes i De Forenede Stater og derefter gentages over hele verden. Denne sandhed identificeres i beretningen om Elias og Jezabel, derpå igen i beretningen om Johannes Døberen og Herodias, såvel som i Kristi korsfæstelse. Islams ophidselse af nationerne er det kneb, som den pavelige magt benytter, og som skaffer hende det fordelagtige udgangspunkt for at angribe sabbatsholdere overalt i verden.

Den første omtale af islam er indførelsen af Ismael i Skrifterne, og den rolle, der identificeres for islam ved verdens ende, nemlig at bringe verden i en universel panik, så den vil acceptere ethvert forslag som en løsning, er det, som gør det muligt at gennemføre bedraget. Bedraget er det, som bevæger De Forenede Nationer (de ti konger) til at fuldbyrde Guds vilje og samtykke i at give deres rige (det syvende rige) til pavedømmet (dyret).

Det bedrag, som illustreres ved Darius og de øvrige profetiske linjer, omfatter Islams rolle i at ophidse nationerne, den endelige grund til, at pavedømmet ødelægges af De Forenede Nationer, og lige så betydningsfuldt identificerer det de omstændigheder, der omgiver gåden om det ottende rige, som er af de syv, og som indsættes som hovedet for det moderne Babylon.

Daniel i løvekulen er en meget kompleks profetisk fremstilling, men forståelsen bliver kun tilgængelig, når metodologien "linje på linje" anvendes.

Vi vil fortsætte med Daniel kapitel seks i den næste artikel.

„Når vi som et folk forstår, hvad denne bog betyder for os, vil der iblandt os ses en stor vækkelse.“ Testimonies to Ministers, 113.